

Δεκαπενταύγουστος καὶ πάλι...

*Στὸν Ἐπίσκοπό μας καὶ στοὺς Πατέρες,
ταπεινὸ εὐχετήριο γιὰ εὐλογημένο Πάσχα τοῦ Καλοκαιριοῦ...*

Μὲ περισσὴ κατάνυξη φορτίζει τὴ ζωὴ μας ὁ πανίερος Δεκαπενταύγουστος, ἀφοῦ ὀξυγονώνει τὴν ψυχὴ μας καὶ μὲ τὴν τρυφερὴ παρουσίᾳ τῆς Παναγίας Μητέρας φωτίζει καὶ συγυρίζει τὶς ἀραχνιασμένες τῆς γωνιές. Γιατὶ κάθε χρόνο, ὅταν εἰσοδεύσουν αὐτὲς οἱ φωτεινὲς καὶ πανευλόγητες ἡμέρες τοῦ ἱεροῦ Δεκαπενταυγοῦστου, γιὰ νὰ στολίσουν τὰ θερινὰ τ' ἀπόβραδα, τὸ εἶναι ὁλοκληρὸ ἀναβαπτίζεται σὲ νάματα αἰσιοδοξίας καὶ γνησιότητος, ἀφοῦ αὐτὸ τὸ νόημα καὶ τὴν εὐλογία μᾶς κληροδοτεῖ ἡ Παναγία Μητέρα μας. Νόημα σωτήριο, ποὺ μεταμορφώνει τὸν βίον μας καὶ τὸν ὑψώνει, ὡς προσευχὴ, μαζὶ μὲ τὸ ἑσπερινὸ θυμίαμα καὶ τὴν «δέησίν» μας τὴν πενιχράν». Ἄλλιῳς δὲν προσεγγίζεις τὸ «τελευταῖον μυστήριον», ἂν δὲν ἐποπτεύσεις καὶ παράλληλα προσεγγίσεις, μὲ πανιχράν δέησιν καὶ μὲ δάκρυα χαρμολύπης, τὴν χαριτώνυμο Κλίνη ὅπου ἀναπáυεται ἡ Κυρία Θεοτόκος. Γιατὶ τόσον αὐτὴ, ὅσον καὶ ὁ Τάφος Τῆς, «Κλίμαξ» γίνονται ποὺ σὲ ἀνεβάζουν σὲ Οὐράνια σκηνώματα, ἐκεῖ δηλαδή, ὅπου ἀναπáυονται οἱ

ψυχές τῶν Δικαίων καὶ τῶν Ἁγίων : τῶν Κανόνων, δηλαδή, καὶ τῆς δικιᾶς μας βιοτῆς.

Δεκαπενταύγουστο... Μὲ μελτέμι ποὺ εὐωδιάζει ἀρμύρα, θυμίαμα, βασιλικὸ καὶ γιασεμί. Δεκαπενταύγουστο μὲ τὴ Χαρὴ Της νὰ στέκει σιμά μας, ὅπως ἡ Μάνα μας σὲ ὥρες πυρετοῦ καὶ ἀνημπόριας. Στέκει σιωπηλὴ, ὅπως ἐκείνη καὶ μαζεύει τὰ δάκρυα καὶ τοὺς στεναγμοὺς καὶ τοὺς μεταμορφώνει σὲ στοργὴ καὶ παραμυθία. Σὲ προσευχή, ἀδιάλειπτο προσευχή, γνήσια καρδιακή. Γι' αὐτὸ καὶ τὴ φωνάζουμε, ὅπως φωνάζουμε κι ἀναζητοῦμε τὴ Μάνα μας, σὲ κάθε στιγμή ποὺ ὁ κόμπος στὸ λαιμὸ καὶ στὴν ψυχὴ γίνεται ἀσφυχτικός, θανάσιμος· «*Παναγία μου...*», «*ὦχ, Μάνα μου...*». Φωνάζουμε καὶ ζοῦμε τὴν ἀναζήτησι. Ὅπως καὶ βιώνουμε τὴν παρουσίαν Της. Καὶ τότε, κάτι ἀλαφρώνει μέσα μας.

Δεκαπενταύγουστο... Μὲ τὰ «*νέφη τῶν λυπηρῶν*» νὰ προσπαθοῦν, ὄχι μονάχα νὰ καλύψουν, ἀλλὰ νὰ καταποντίσουν τὴν καρδίαν μας. Νέφη ἀβάσταχτου πόνου καὶ θλίψεων. Καὶ τότε ἔρχονται στὰ χεῖλη οἱ στίχοι ἐκεῖνοι οἱ λυτρωτικοί: «*ἀλλ' ἐκ τούτων προφθάσασα σῶσον με*»... Τὶ ἄλλο νὰ πεῖς, τὶ ἄλλο νὰ σκεφθεῖς, νὰ ἐμβιώσεις;

«*Διάσωσον ἀπὸ κινδύνους τοὺς δούλους Σου, Θεοτόκε...*» λές, καὶ περιμένεις. Περιμένεις μὲ ὑπομονή... «*Ὑπομένων ὑπέμεινα τον Κυριον, καὶ προσέσχε μοι...*» (Ψαλμ. 39, 2), λέμε...

Καὶ ποτὲ δὲν πάει χαμένη μιὰ τέτοια ἀναμονή. Ἀρκεῖ νὰ προσφέρεται μὲ «*στεναγμὸν καὶ δάκρυα*», παναπεῖ μὲ εἰλικρίνεια. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός